

گفت‌وگو: فرحناز هاشمی؛ ایران، لیبی، اریتره و یمن تنها کشورهایی هستند که هنوز به توافق‌نامه آب‌وهوایی پاریس ملحق نشده‌اند. هرچند نماینده کشورمان در سال ۲۰۱۵ به‌صورت مقدماتی پای موافقت‌نامه را امضا کرده اما لایحه الحاق رسمی ایران به این‌ص موافقت‌نامه با وجود تصویب دولت و مجلس در سال ۱۳۹۵ با ایرادات شورای نگهبان، بلا تکلیف مانده و در کش وقوس تصمیمات بعدی برای رفع ایرادات و فعال کردن دوباره متن الحاق در مجلس ماندگار شده است. دلیل اتخاذ این رویکرد سخت‌گیرانه و عقب‌نشینی از جامعه جهانی برای اقدام همگانی در راستای کاهش گرمایش زمین و گازهای گلخانه‌ای چیست و ایران از چه فرصت‌هایی محروم شده است؟ در این‌باره با دکتر حمیدرضا سلیمانی، رئیس مرکز نوآوری و فناوری سازمان منابع طبیعی و آبخیزداری کشور گفت‌وگویی انجام داده‌ام.
وی دکترای مهندسی آب با گرایش تخصصی تغییر اقلیم از انستیتو فناوری هند- دهلی دارد و از سال ۲۰۰۷ بر روی موضوعات مرتبط با اثرات اقلیم، استفاده از مدل‌های مختلف اقلیمی و سازگاری با تغییر اقلیم مطالعه و تمرکز داشته است. سلیمانی همچنین در چند نشست اجلاس COP و جلسات کمیته‌های فرعی کنوانسیون تغییرات آب‌وهوایی سازمان ملل متحد به نمایندگی از وزارت جهاد کشاورزی شرکت داشته و از نزدیک با آنچه در محافل بین‌المللی در حوزه تغییرات آب‌وهوایی و بحران‌های ناشی از آن می‌گذرد، آشنایی و شناخت دارد. وی رویکرد کنونی ایران در قبال موافقت‌نامه پاریس را ناشی از نبود دیپلماسی و استراتژی مشخص اقلیمی، نبود نگاه ملی و بحث ضرورت شفافیت در ارائه گزارش‌ها به جامعه بین‌المللی می‌داند. سلیمانی معتقد است ایران در الحاق به این موافقت‌نامه و بهره‌مندی از مزایا و فرصت‌های آن مانند استفاده از دانش و فناوری‌های نو و حمایت‌های مالی بین‌المللی غفلت کرده است. وی اعمال تحریم‌ها و نبود توافق بر سر برجام را در صورت نشدن ایران به موافقت‌نامه پاریس بی‌تأثیر نمی‌داند و باین‌حال می‌گوید: ایران در صورت الحاق به این موافقت‌نامه و همسوسدن با جامعه جهانی می‌تواند مزیت امنیتی کشور را به لحاظ زیستی، غذایی، اقتصادی و سیاسی بالا ببرد و به بازار تجارت کربن ورود کند.

- ابتدا درباره اهمیت و ضرورت توافقی آب‌وهوایی پاریس توضیحانی بفرمایید و اینکه چرا کشورهای جهان به این توافق رسیدند؟**

چالش‌ها و مشکلات محیط‌زیستی، سران کشورهای جهان را در سال ۱۹۹۲ در ریو گرد هم آورد تا چاره‌اندیشی شود. یکی از مهم‌ترین آنها بحث تغییرات آب‌وهوایی بود که منجر به انعقاد پروتکل کیوتو در سال ۱۹۹۷ شد که بعدها به کنوانسیون تغییر اقلیم تغییر نام یافت. این پروتکل میان ۳۷ کشور به‌طور عمده توسعه‌یافته به امضا رسید و فقط کشورهای توسعه‌یافته را موظف می‌کرد در مسیر کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای حرکت کنند. در عمل پس از شکست پروتکل کیوتو، این پروتکل در سال ۲۰۱۲ به دلیل بی‌توجهی به ردیای کربن و نقش کشورهای درحال‌توسعه در انتشار گازهای گلخانه‌ای موققی نبود و در اجلاس دوحه (COP۱۸) اصلاحی‌های به آن اضافه شد که در آن کشورهای درحال‌توسعه با رشد بالا (مانند هند و چین) را نیز در کاهش انتشار وظیفه‌مند می‌کرد. در نشست‌های بعد از دوحه تا پیش از نشست پاریس نیز کشورها متوجه شدند وظیفه کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای و گرمایش زمین یک وظیفه جهانی است و باید تمام کشورهای در آن مشارکت کنند. این مهم منجر به توافق‌نامه پاریس در سال ۲۰۱۵ شد. ضمنا علاوه بر کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای، کنترل یا کاهش دمای زمین به میزان ۱٫۵ درجه نیز مورد هدف‌گذاری قرار گرفت. لازم به تأکید است که پنتواتنه علمی این موافقت‌نامه، گزارش پنجم مجمع بین‌الدول تغییر اقلیم (IPCC) است که مواد توافق‌نامه بر اساس آن و در جلسات متعدد شکل نهایی خود را یافت. به‌طوری‌که این توافق‌نامه در دسامبر ۲۰۱۵ مورد توافق ۱۹۷ عضو کشور متعهد به کنوانسیون از‌جمله ایران قرار گرفت. اما لازم بود تا پذیرش نهایی پس از طی مراحل قانونی، هر کشور به‌طور رسمی به دبیرخانه کنوانسیون موافقت خود را اعلام کند. شاید بتوان عنوان کرد که روح این توافق‌نامه ۲۹ماده‌ای در مواد (۳) و (۶) و آن است که به ترتیب به «مشارکت تعیین‌شده ملی (NDC)» و «تجارت کربن» پرداخته است. مباحث شفافیت و گزارش‌های دوسالانه نیز از دسته مواردی است که در بندهای دیگر موافقت‌نامه پاریس محسوب می‌شود.

- پروتکل‌ها و توافق‌نامه‌های آب‌وهوایی چه نقشی در امنیت بین‌المللی و امنیت غذایی دارند؟**

در سال‌های متعدبه به نشست ریو در سال ۱۹۹۲ جهان دچار چند چالش بزرگ بود که متأسفانه بخش عمده‌ای از آنها کم‌تکان باقی است. این چالش‌های بزرگ شامل وقوع بلایای مختلف طبیعی، تخریب لایه ازن، گرم‌شدن زمین، بهره‌برداری و تخریب گسترده جنگل‌ها و به‌طور کلان تخریب سرزمین است که نه‌تنها تهدیدی بزرگ در حفظ تنوع گونه‌های گیاهی و جانوری است بلکه تهدیدی بزرگ در پایداری امنیت غذایی، امنیت آبی و امنیت زیستی محسوب می‌شود. همان‌گونه که می‌دانید، عرضه‌های منابع طبیعی نه‌تنها بستر طبیعی جامعه گیاهی و جانوری است، بلکه با دراختیارداشتن عمده منابع خاک و آب تضمین‌کننده پایداری امنیت غذایی محسوب می‌شوند. درواقع یکی از پارامترهای مهم در امنیت غذایی، حفاظت از منابع پایه آب و خاک است که بخش عمده آن در عرصه‌های طبیعی قرار دارند. از این‌رو هرچقدر تهدیدات محیط‌زیستی افزایش یابد، ریسک‌های اثرگذار بر امنیت غذایی افزایش خواهد یافت و این‌ص مهم چالش‌های اقتصادی و اجتماعی فراوانی را نیز به دنبال خواهد داشت که هم امنیت حیاتی و هم امنیت زیستی را دچار چالش جدی می‌کند.

- منظورتان این است که شکننده‌شدن محیط زیست و آثار تغییرات آب‌وهوایی ممکن است منجر به مناقشه و جنگ میان کشورها شود؟**

بحران‌های حاصل از تغییرات آب‌وهوایی، زیست‌محیطی و گرم‌شدن زمین مانند بحران آب، خشک‌سالی، گردوغبار و

سیلاب‌های ناگهانی که بخشی از آن به دلیل رفتارها و دخالت‌های ناپجای انسانی است از هم‌اکنون گریبان کشورهای خاورمیانه را گرفته و ایران هم آسیب‌های جدی از این‌جابت تحمل می‌کند. امروز ما شاهد چنین مشکلاتی در شرق و غرب کشور هستیم؛ در شرق رود هیرمند و تالاب هامون و در غرب رودهای کرخه و اروند و تالاب هورالعظیم، نمونه‌ای از چنین تنش‌هایی است که اگر به درستی مدیریت نشوند، می‌توانند مناقشه‌هایی را به دنبال داشته باشند.

- ایران جزء چهار کشوری است که هنوز به‌طور رسمی به توافق‌نامه پاریس ملحق نشده و لایحه الحاق به این توافق‌نامه بلا تکلیف است. علت چیست؟**

در ایران، دولت دوازدهم و مجلس در سال ۱۳۹۵ لایحه الحاق به موافقت‌نامه پاریس را تصویب کردند و این لایحه برای بررسی بیشتر به شورای نگهبان ارسال شد. شورای نگهبان دو ایراد به این لایحه وارد کرد و به مجلس بازگرداند. یکی از این ایرادها بُعد امنیتی – اقتصادی داشت و عنوان می‌کرد که اجرای آن در شرایط تحریم و اقتصاد مقاومتی، کشور را با چالش مواجه خواهد کرد و ایراد دوم عدم ارسال ضمانم موافقت‌نامه به شورا عنوان شد. این ایرادها از آن رو مطرح شده‌که در ماده (۶) موافقت‌نامه پاریس موضوع شفافیت، اعتماد و اطمینان و ارائه گزارش‌های دوسالانه کشورها از عملکردشان به میان آمده است. این در حالی است که ایران تا قبل از توافق پاریس، در قالب برنامه مشارکت ملی داوطلبانه (INDC)، برنامه خود را در زمینه کاهش انتشار به کنوانسیون تغییر اقلیم اعلام داشته. ضمن آنکه در سنوات قبل از آن نیز سه گزارش ملی با عنوان گزارش‌های اول، دوم و سوم و همچنین تغییر اقلیم کشور به ترتیب در سال‌های ۲۰۰۳، ۲۲۰۱ و ۲۰۱۷ به دبیرخانه کنوانسیون تغییر اقلیم ارسال و در آنجا ثبت شده است.

در این گزارش‌ها علاوه بر مقدماتی بر وضعیت اجمالی کشور در بخش‌های گوناگون، اثرات تغییر اقلیم در هریک از بخش‌ها، میزان انتشار گازهای گلخانه‌ای در آورده‌ها و برنامه‌های ملی کاهش انتشار و سازگاری با تغییر اقلیم آورده شده است.

- پیوستن ایران به توافق‌نامه پاریس چه ارتباطی با اقتصاد مقاومتی دارد؟**

پژوهشکده شورای نگهبان در اظهارنظری عنوان کرده که بررسی‌های انجام‌شده در این موافقت‌نامه واجد برخی ملاحظات امنیتی و اقتصادی است و می‌تواند کشور را در شرایط تحریم با چالش جدی مواجه کند؛ ضمن آنکه شرایط اقتصادی هم به‌گونه‌ای مقاومتی است.

- عقیده شما چیست؟ آیا پیوستن به این توافق جهانی آب‌وهوایی که اکثر کشورهای جهان عضو آن شدند، برای اقتصاد ایران خطر آفرین است؟**

اتفاقا پیوستن به این توافق‌نامه نه‌تنها کشور را با خطر مواجه نمی‌کند، بلکه ما می‌توانیم برنامه‌های ملی و بین‌المللی‌مان را برای مقابله با تغییرات آب‌وهوایی با جهان همسو کنیم. ما معتقدیم امنیت غذایی چالش بسیار مهمی است و با امنیت کشور ارتباط مستقیم دارد. ایران امروز جزء مصرف‌کننده‌ها و استفاده‌کنندگان بزرگ در زمینه غذا، انرژی و منابع پایه است و این در حالی است که راندمان تولید و بهره‌وری‌های مرتبط پایین است. ایران در حوزه منابع طبیعی و منابع پایه مانند آب و خاک نیز دچار چالش جدی است که می‌تواند امنیت ما را به چالش بکشد. به

نظر اگر یک نگاه ملی در کشور حاکم باشد و دیپلماسی مشخص اقلیمی داشته باشیم، می‌توانیم آن را به توافق‌نامه پاریس هم تسری دهیم. البته من هم موافقم که چارچوب و ضوابط امنیت ملی باید حفظ شود؛ کم‌اینکه در متن توافق‌نامه پاریس نیز عنوان شده که گزارش‌های ملی دوسالانه کشورها باید بر اساس قوانین مصرف‌کننده انرژی و سوخت فسیلی و تولیدکننده‌دی‌اکسیدکربن واقع‌بینانه به این اقدام همگانی و جهانی برای کاهش اثرات تغییرات آب‌وهوایی و گرمایش زمین داشت. ما یا می‌خواهیم با جهان مروده داشته باشیم یا نمی‌خواهیم. واقعیت این است که استراتژی اقلیمی نمی‌تواند خیلی جدا از استراتژی و دیپلماسی بین‌المللی باشد. همه کشورهایی که عضو این توافق‌نامه شده‌اند به‌طور قطع منافع ملی‌شان را از یاد نبرده‌اند. حتی برخی از کشورهایی که برای پیوستن به موافقت‌نامه پاریس مقاومت می‌کردند مانند روسیه، ترکیه و عراق، آنها هم این توافق‌نامه را به‌طور رسمی تصویب کرده‌اند.

- اکنون لایحه الحاق ایران به توافق‌نامه پاریس در مجلس در چه وضعیتی است؟**

این لایحه در مجلس به تصویب رسیده و منتظر تأیید نهایی از سوی شورای نگهبان است. اما نکته‌ای که وجود دارد این است که از ابتدای دولت سیزدهم، آقای رئیسی رئیس‌جمهوری در یکی از سخنرانی‌ها اشاره کرد که بالاخره ما باید وضعیتمان را با توافق‌نامه پاریس مشخص کنیم و همین امر نشان می‌دهد اراده سیاسی در دولت سیزدهم برای بررسی ابعاد مختلف توافق‌نامه پاریس وجود دارد.

- آیا کشمکش‌های مربوط به برجام و تحریم‌ها در نیروستن ایران به توافق‌نامه پاریس و این نقشه راه جهانی برای کاهش گرمای زمین تأثیرگذار بوده است؟**

معتقدم خود برجام به‌طور مستقیم اثرگذار نبوده، اما خروج آمریکا از موافقت‌نامه پاریس در زمان رئیس‌جمهوری ترامپ، اثر منفی بر دیدگاه ملی کشور ما گذاشته و حداقل به لحاظ روانی مؤثر بوده است. البته فراموش نکنیم که آمریکا با روی‌کارآمدن دولت جو بایدن به این توافق‌نامه برگشته و چندی پیش نیز سنای آمریکا بزرگ‌ترین اعتبار مالی به مبلغ کمتر از ۴۰۰ میلیارد دلار اعتبار با هدف کاهش گازهای

گلخانه‌ای تصویب کرد.

- فکر می‌کنید در صورت احیای برجام و تحریم‌های اقتصادی و بانکی، آیا ایران در کام بعدی به موافقت‌نامه پاریس ورود پیدا کند؟**

پاسخ شما را این‌گونه می‌دهم. اگر برجام احیا نشود، بحث توافق‌نامه هم در ابهام باقی خواهد ماند. توافق و احیای برجام می‌تواند کشایشی در پیوستن ایران به موافقت‌نامه

آب‌وهوایی پاریس به وجود آورد.

- ظریف، وزیر امور خارجه ایران در دولت قبل، هشدار داده بود ملحق‌شدن به توافق‌نامه پاریس تبعات منفی برای ایران خواهد داشت. این تبعات چه هستند؟ آیا سیاسی هستند یا اقتصادی و محیط‌زیستی؟**

ما نمی‌توانیم بین سیاست و اقتصاد دیوار بکشیم. زمانی که موضوعی به شورای امنیت سازمان ملل متحد ربط پیدا می‌کند؛ یعنی آن موضوع بار امنیتی دارد. متن تغییرات آب‌وهوایی برای شش بار به شورای امنیت ارجاع داده شد. در مرتبه ششم هند مخالفت کرد و چین رأی ممتنع داد و روسیه ویتو کرد. بنده سیاست‌مدار نیستیم، اما اعتقاد دارم نباید از کنار چنین رفتارهایی

توافق‌نامه آب‌وهوایی پاریس در گفت‌وگو با دکتر حمیدرضا سلیمانی، رئیس مرکز نوآوری و فناوری سازمان منابع طبیعی و آبخیزداری کشور

استراتژی اقلیمی نمی‌تواند از دیپلماسی بین‌المللی جدا باشد

گیاهی و جنگلی کربن ذخیره کند. در این صورت می‌توانیم حرفی برای گفتن در جامعه جهانی داشته باشیم و هم‌زمان با اجرای برنامه‌های کاهش انتشار، برنامه سازگاری با تغییر اقلیم را که بسیار کم‌هزینه‌تر خواهد بود، اجرا کنیم. در مورد اقدامات نرم‌افزاری باید گفت چون کشور ما در شرایط حدی اقلیمی به سر می‌برد، یعنی در معرض خشک‌سالی‌های متوالی و طولانی و سیلاب‌های مخرب است، اقداماتی مانند آموزش‌های مرتبط لازم و برای تمامی آحاد مردم، ترغیب جراید و صداوسیما برای ورود بیش‌ازپیش به حوزه تغییرات اقلیمی، گسترش و بهبود شبکه بیمه‌ای در بخش‌های آسیب‌پذیر و بسیاری از برنامه‌های مشابه از دسته ابزارهای نرم هستند. علاوه‌براین حمایت‌های مالی هم مطرح است. به این منظور به جای آنکه یارانه را به صورت مستقیم در بخش سوخت خودرو و منازل هزینه کنیم، آن را بریم به سمت تولید غذا، افزایش کمی و کیفیت سبذ غذا، آموزش و البته تأمین بهداشت.

- بگذارید به محتوای توافق‌نامه پاریس بازگردیم. این موافقت‌نامه چه فرصت‌هایی را برای توسعه اقتصاد کم‌کربن کشورهای درحال‌توسعه فراهم می‌کند؟**

ماده (۶) این موافقت‌نامه به موضوع تجارت کربن پرداخته است. هرچند ایران هنوز ورود مشخصی به بازار کربن نداشته‌اما به‌عنوان یک کشور نفتی باید برای خود استراتژی مناسبی در این تجارت باز کند و در قبال انتشار و به نوعی تولید کربن، برنامه‌های کوتاه‌مدت، میان‌مدت و بلندمدت در راستای ذخیره کربن داشته باشد. در کنوانسیون تغییر آب‌وهوا و توافق‌نامه آب‌وهوایی پاریس، ساختارهای متعدد مالی و فناوری گوناگونی پیش‌بینی شده که از همان ابتدا ایران در اغلب آنها فعال بوده است. هرچند به دلیل تحریم‌های سال‌های اخیر و همچنین نیوستن به موافقت‌نامه پاریس برخی از آنها در عمل متوقف شده‌اند است، اما واقعیت این است که با استفاده از برخی امکان‌های مالی موجود در کنوانسیون و استفاده از فناوری‌های جدید می‌توانیم میزان انتشار گازهای گلخانه‌ای را بیش‌ازپیش کاهش دهیم. استفاده از فناوری‌های روزآمد در کاهش انتشار گازهای سرجاهی و استفاده از انرژی‌های پاک در حمل‌ونقل، سکونتگاه‌ها، در بخش تولید انرژی از مواردی هستند که می‌توان به آن اشاره کرد. استفاده از دو ابزار مالی موجود در کنوانسیون یعنی صندوق اقلیم سبز نیز نظر کنوانسیون تغییرات آب‌وهوایی و دیگری صندوق سازگاری زیر نظر مستقیم توافق‌نامه پاریس نیز مطرح است که می‌توان بر اساس منافع ملی و در راستای اهداف جهانی از آنها استفاده کرد. هرچند شرط استفاده از صندوق سازگاری، عضویت در توافق‌نامه پاریس است. البته معتقدم نیوستن به توافق‌نامه پاریس، ایران را در دسترسی به منابع مالی صندوق اقلیم سبز هم که به‌طور مستقیم نیز نظر کنوانسیون تغییرات آب‌وهوایی است، دچار چالش جدی کرده است. البته باید گفت کشورهای کم‌توسعه‌یافته در استفاده از منابع مالی این صندوق‌ها برای کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای یا سازگاری با اثرات تغییرات آب‌وهوایی در اولویت هستند.

- این صندوق‌ها در عمل خدمات مالی را به کشورهای عضو ارائه می‌دهند؟**

تمام فعالیت‌های و پروژه‌های مرتبط با کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای و سازگاری با تغییر اقلیم اعم از پروژه‌های کوچک‌مقیاس، متوسط‌مقیاس و بزرگ‌مقیاس می‌توانند از طریق این صندوق‌ها تأمین مالی شوند. بخشی از این تأمین مالی در قالب کمک‌های بلاعوض و بخش دیگری به صورت پرداخت وام است و ایران تاکنون نتوانسته از این دو صندوق برای پیشبرد پروژه‌های خود بهره ببرد. ما برای بهره‌مندی از این منابع مالی باید دارای استراتژی و برنامه‌ای مدون باشیم که عضویت در توافق‌نامه پاریس شاید یکی از ابتدایی‌ترین آنها است.

- ملحق‌نشدن به توافق‌نامه آب‌وهوایی پاریس چه بخش‌هایی را در کشور تحت تأثیر قرار می‌دهد؟**

همراهی نکردن ایران با جامعه جهانی در توافق پاریس، بخش‌های مختلف اعم از کشاورزی، منابع طبیعی، صنعت، انرژی و خدمات و حتی قشرهای آسیب‌پذیر را در کشور متأثر خواهد کرد. ما هر چقدر بتوانیم خود را در حوزه مسائل مرتبط با تغییرات آب‌وهوایی با جامعه جهانی همسوتر کنیم، به همان میزان هم می‌توانیم از مزیت‌های ناشی از آن بهره‌مند شویم که پیش‌تر عنوان کردم.

- میزان پایبندی کشورهای عضو به توافق‌نامه پاریس تاکنون چگونه بوده است؟ آیا کشورهای توسعه‌یافته به وعده‌های مالی خود عمل کرده‌اند؟**

کشورهای توسعه‌یافته تعهد کرده بودند سالانه بالغ بر صد میلیارد دلار در دو صندوق اقلیم سبز و صندوق سازگاری با تغییرات آب‌وهوایی برای کاهش گرمای زمین سرمایه‌گذاری کنند و در اختیار کشورهای آسیب‌پذیر یا آسیب‌دیده قرار دهند. این در حالی است که تاکنون حدود یک تا دو درصد این رقم محقق شده است. درواقع آنها هم کمک‌کاری‌های خود را داشته‌اند، اما معتقدم باید الحاق به توافق‌نامه پاریس در سریع‌ترین زمان ممکن انجام شود. همان‌گونه که فاقده مستقیم حرکت در راستای منافع ملی و قوانین بالادستی ملی نه‌تنها اولویت ما است، بلکه به‌طور یقین هیچ مانعی در این زمینه محسوب نمی‌شود.

مردم درخواست داریم در صورت مشاهده موارد این‌چنینی (کودکانی که سر راه قرار می‌گیرند) با اورژانس اجتماعی ۱۲۳ تماس بگیرند. همکاران به فوریت در محل مستقر خواهند شد و اقدامات مددکاری لازم را انجام می‌دهند. پس از آن کودک را از طریق حکم قضایی به ستاد پذیرش و هماهنگی استان منتقل و در ستاد پذیرش نیز گزارش‌هایی تهیه و سپس برای جانمایی کودک او را در یکی از شیرخوارگاه‌ها پذیرش می‌کنند. او با بیان اینکه اولویت بهزیستی بازگرداندن کودک به آغوش خانواده است و «گاهی» می‌توان خانواده‌های این کودکان را پیدا کرد و آنها را در صورت صلاحیت خانواده و مهیابودن شرایط به خانواده‌شان پیوند داد، گفت: در غیراین‌صورت اگر خانواده آنها را شناسایی نکنیم، کودک وارد مرحله فرزندخواندگی می‌شود. سازمان بهزیستی افرادی را که متقاضی سرپرستی فرزندان دارای معلول یا نیاز به پیگیری درمان هستند، خارج از نوبت در اولویت قرار می‌دهد.

ارزانیان در ادامه درخصوص نحوه شناسایی خانواده‌های کودکانی که سر راه گذاشته می‌شوند، بیان کرد: هیچ کودکی نباید در خیابان بماند و براساس این سازمان بهزیستی بعد از مشاهده کودکانی که سر راه گذاشته می‌شوند، آنها را پذیرش می‌کند؛ اما بعد از اینکه کودک در شیرخوارگاه مستقر شد، مددکار به طور جدی پیگیری یادکردن اعضای خانواده کودک خواهد شد تا دوباره او را به خانواده‌ها بدهد و اگر خانواده به لحاظ اقتصادی دچار مشکل بود، مورد حمایت قرار می‌گیرد. معاون امور اجتماعی بهزیستی استان تهران افزود: درصورتی‌که خانواده کودک فاقد شرایط نگهداری باشد، دیگر اعضای خانواده کودک مانند عمه، دایی و خاله … را پیدا کرده و در صورت دارا بودن شرایط او را به خانواده پیوند می‌دهیم. در غیراین‌صورت کودکی که فاقد سرپرست باشد، وارد مراسته فرزندخواندگی خواهد شد.